

αὐτὸς τὴν εἶπε, ὅτι ἂν δὲν τὸ πῖν θέλει
βεβαιώσει τὴν ὑποψίαν του· αὕτη δὲ διὰ
τὸ ἀφαιρέσει πᾶσαν ὑποψίαν, ὑπε-
χρεώθη νὰ τὸ πῖν, καὶ οὕτως ἀπέθανε.

ΓΥΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Δαοκύλου, φίλος τοῦ
Κανδάλου βασιλέως τῶν Λυδῶν· οὗτος
κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας βασιλί-
σης, ἐφόρευσε τὸν Κανδάλην, καὶ ἐκυ-
ρίευσε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας τὸ 760.
Π.Χ. βασιλεύσας 38. χρόνους· λέγεται,
ὅτι ἐσάθη πλουσιώτατος, ἀφιερῶσας εἰς
τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Απόλλωνος δι-
άφορα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πολύτιμα ἀ-
νκθήματα. Ηρόδοτος.

ΓΥΛΙΠΟΣ, ὁ Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ
Κλεανδρίδου. Τὸν ἐσειλαν οἱ Λακεδαιμό-
νιοι διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Συρακουσίους,

καθ' ὃν καιρὸν εἶχον πόλεμον μετὰ τοὺς Α-
θηναίους· ἀφοῦ δὲ τοὺς ἐνίκησε πολλὰ-
κις, ἔλαβε καὶ τοὺς στρατηγοὺς τῶν Νι-
κίαν καὶ Δημοσθένην, καὶ ὅλον τὸ μεῖ-
ναν στρατόπεδον αἰχμαλώτους· ἔπειτα ἐ-
πέσρεψεν εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ πλούσια
λάφυρα, καὶ ἐνδόξως.

ΓΩΒΡΙΑΣ, εἰς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περ-
σῶν, οἵτινες συνώμοσαν κατὰ τοῦ Ψευ-
δοσμέρδιος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βα-
σιλέως Καμβύσου. Ηρόδοτος.

ΓΩΒΡΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Δαρσίου, ἡγε-
μὼν τῶν Λιγαίων. Ηρόδοτος.

ΓΩΒΡΙΑΣ, εἰς τῶν τεσσάρων ἀρχι-
στρατῆγων τοῦ Βασιλέως Αρταξέρξου,
ὅτε οὗτος ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ
τοῦ Κύρου, τοῦ νεωτέρου. Ξενοφ.

ΔΑΒΑΝΤΖΑΤΗΣ Βερνάρδος, Ἰταλὸς,
ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Συνέγραψεν ἐν βιβλί-
ον περὶ Γεωργικῆς τῆς Τοσκάνης. Ἔζη
περὶ τὰ 1600. Μ. Χ.

ΔΑΒΙΔ, ἐνδόξος καὶ ἐπιτήδειος ζω-
γράφος, Γάλλος ἀσπλαγγῆς καὶ αἰμο-
βόρος· ἡ Κυβέρνησις ἐπέταξε νὰ κόψουν
τὴν κεφαλὴν του, ἑμοῦ μετὰ τὴν τοῦ Ροῦ-
σπιέρου τὸ 1794. ἀλλ' οἱ μαθηταὶ του
τὸν ἐπροφύλαξαν, καὶ οὕτως ἀπέφυγε
τὴν καταδίκην.

ΔΑΒΙΔ, υἱὸς τοῦ Ἰσαΐ, ἀπὸ τὴν φυ-
λὴν τοῦ Ἰουδα, ὅστις ἀπὸ ποιμὴν ἔγενε
προφήτης καὶ βασιλεὺς. Οὗτος ὁ καμ-
πρὸς ἀνὴρ ἐπιστρατεύθη θεσφόν, καὶ συνέ-
γραψε τὸ Ψαλτήριον, τὸ ὑποῖον περιέ-

χει μεγάλα μυστήρια, καὶ πολλὰς ἐντο-
λάς ἠθικὰς, καὶ τὰς Προφητείας ὅλων
τῶν συμβάντων εἰς τοὺς Ἑβραίους. Κα-
τὰ τὴν κοινὴν ἰδέαν, ἡ γλυκεῖα μελω-
δία τῆς κινίρας τοῦ Δαβίδ, ἔκαμε τὰ
πουλία νὰ μένουν ἀκίνητα, καὶ ἐμαλά-
κωνε καὶ αὐτὸν τὸν σίδηρον. Εμονομά-
χησε καὶ ἐνίκησε τὸν Γίγαντα Γολιάθ,
ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Σαούλ, πρώτου βα-
σιλέως τῶν Ἰσραηλιτῶν, καὶ τὸν κατε-
κράτησεν. Εἰς τὸ γῆρας του ἐκυρίευσε τὴν
Αζού πόλιν τῶν Γυγάντων. Ἀπέθανε τὸ
1014. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων, βα-
σιλεύσας χρόνους 40. καὶ ἀφῆκε διαδο-
χὸν τοῦ θρόνου του τὸν υἱὸν του Σολο-
μῶντα, προτιμήσας αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

του τέχνα, ὅσα εἶχεν ἀπὸ διαφόρους γυ-
ναῖκας, τὰς ὁποίας ἔλαβε.

ΔΑΒΙΔΑΣ, Εὐρῆϊκος, περίφημος ἱ-
στορικός, συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῶν
ἐμφυλίων πολέμων τῆς Γαλλίας, καὶ εἰς
τῶν κλασικῶν Ἰταλῶν συγγραφέων, χω-
ρικός τις ἀπὸ τῆν Βερώνην τὸν ἐφόρευ-
σε τὸ 1631, ἐνῶ περιήρχετο εἰς τὰς πό-
λεις, διὰ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας.

ΔΑΪΔΑΛΟΣ, Ἕλληνας, Ἀθηναῖος, υἱὸς
τοῦ Εὐπάλμου, καὶ τῆς Λευκίππης, πε-
ρίφημος ἀγαλαματοποιὸς, καὶ τέκτων ἄ-
ριστος. Οὗτος κατεσκεύασε πολλὰ ἀγάλ-
ματα, τὰ ὁποῖα ἐκινουῦντο ἀπ' ἐαυτῶν.
Ἐφεῦρε μηχανάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔλαβε
μεγάλην φήμην. Λέγουσιν, ὅτι διὰ τὴν
φύγην ἀπὸ τῆν νῆσον τῆς Κρήτης μετὸν
υἱὸν τοῦ Ἰκαρον, ἐφεῦρε τὰ πανία τῶν
πλοίων, καὶ τὰ μετσεχειρίσθη πρὸς ἀπο-
φυγὴν τῆς ὀργῆς τοῦ Μίνωος· ἀλλ' ὁ υἱὸς
τοῦ ἐνῶ ἐκυβέρνα τὰ πανία, ἀπὸ ἀμά-
θειαν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐ-
πνίγη. Αὐτὸ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς
ποιητὰς καὶ μυθολογοῦν, ὅτι αὐτὸς ἐπέ-
τα εἰς τὸν ἀέρα μετὰ πτερὰ, τὰ ὁποῖα
ἦσαν κολλημένα μετὰ κηρίον, καὶ ὅτι ὁ
Ἰκαρος ἀνέστη πολλὰ ὑψιτά, καὶ ἐπειδὴ
ἀπὸ τῆν ὑπερβολικὴν θερμότητα τοῦ ἡ-
λίου ἔλυσε τὸ κηρίον, ἐκρημνίσθη, καὶ
πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη, ἐξ οὗ
ἐκλήθη καὶ τὸ πέλαγος ἐκεῖνο Ἰκάρειον.
Ἐζη περὶ τὰ 985. Π.Χ.

ΔΑΪΜΩΝ, Ἕλληνας Ἀθηναῖος, ἦ ἐκ τῆς
νῆσου Δήλου. Οὗτος συνέγραψεν ἱστορίαν
τῶν Ἀθηναίων, ἀπὸ τῆν ἀρχὴν αὐτῆς τῆς
πόλεως, ἕως τῶν χρόνων τοῦ Ἀντιόχου,
τῆς ὁποίας λείψανά τινά μόνον ἐσώθησαν
εἰς ἡμᾶς, ἐκδοθέντα ἐν Λειψία τὸ 1812.

μοῦ μετ' ἄλλων συγγραφέων τῆς αὐτῆς
ὑποθέσεως. Οὗτος ἔζη περὶ τὰ 280. Π.Χ.

ΔΑΪΦΑΝΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Θηβαί-
ων, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμι-
νῶνδα. Αἰλ. Παικ. Ἱστορ.

ΔΑΪΦΙΩΝ, εἰς τῶν πενήκονταυιῶν
τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς
Δαναΐδος Σκαίας. Απολόδ.

ΔΑΚΙΕΡΗΣ, Ἀνδρέας, Ἰταλὸς, μετέ-
φρασε διάφορα βιβλία Ἑλληνικὰ, καὶ
Λατινικὰ. Εἰλέγετο περὶ αὐτοῦ περιπαι-
κτικῶς, ὅτι ὁμοίαζε ἡμίονον φορτωμέ-
νον ἀρχαιοτήτας, ἀπὸ τῆν ὑπερβολικὴν
μηνίαν τοῦ περὶ ἀρχαιοτήτων. Ἀπέθανε
τὸ 1722.

ΔΑΔΦΩΝΤΗΣ Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς
τὴν Βενετίαν τὸ 1510. ἔνδοξος ζωγρά-
φος, τοῦ ὁποίου διδάσκαλος ἐστάθη ἡ φύ-
σις. Οὗτος εἶχε δύο υἱοὺς Φραγγῆσκον
καὶ Λεάνδρον, οἵτινες ἐκκληρονόμησαν
τὰς ἀρετὰς τοῦ πατρὸς τῶν

ΔΑΜΑΓΗΤΟΣ, βασιλεὺς τῆς νῆσου
Ρόδου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου. Πίνδ. Καὶ
ἕτερος Λακεδαιμόνιος. Θουκ. Καὶ ἄλ-
λος Βυζάντιος.

ΔΑΜΑΣΪΘΥΜΟΣ Ἕλληνας ἄληπτις, πε-
ριδύτης διὰ τὴν μεγάλην τουρωμαλαι-
ότητα. Λου.

ΔΑΜΑΣΪΘΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Κανδάλου,
βασιλεὺς τῶν Καλυδνίων, καὶ εἰς τῶν
ἡγεμόνων τοῦ Κερικοῦ στόλου, συμμά-
χου τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

ΔΑΜΑΣΪΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰκάρου καὶ
τῆς Περιόιας, Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τῆς
Πηνελόπης Απολ. καὶ ἕτερος, πατὴρ
τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου τοῦ Ἀσθροί-
του. Αἰλ.

ΔΑΜΑΣΪΣΤΡΑΤΟΣ, βασιλεὺς τῶν

ΕΡΓΑΝΗΡΟ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Πλαταιῶν, οὗτος ἔθαψε τὸν Λαίϊον βασιλέα τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους. Απολ.

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ, Ζ. Ἰωάννης Δαμασκηνός.

ΔΑΜΑΣΚΙΟΣ, ἀπὸ τῆν Δαμασκὸν τῆς Συρίας, ἐχρημάτισε διδάσκαλος εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐσπούδασε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπὸ τὸν Ἀμμώνιον τὸν Ἑρμείαν, τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος, καὶ τὴν Ἀφρονομαίαν τοῦ Πτολεμαίου. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἔκουσε τὴν μαθηματικὴν ἀπὸ τὸν Μαρῖνον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ζηνόδοτον, τοῦ ὁποῖου ἔγινε καὶ διάδοχος. Ἐξῆ περὶ τὰ 549. Ἀπὸ τὰ συγγράμματα τούτου σώζονται, λείψανα εἰς τὸν Σουΐδαν καὶ Φώτιον.

ΔΑΜΑΣΟΣ, Ἰσπανός, ἔξῆ τὸ 1370. Μ.Χ. Οὗτος ἐχρημάτισε ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης· ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ὀλίγα τινα ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, εἰς τὰ Παρίσια, περὶ τὰ 1672.

ΔΑΜΑΣΤΗΣ Σιγείους, σύγχρονος τοῦ Ἡρῶ ὅτου· οὗτος ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ· ἔγραψε χρονολογίαν τῆς Ἑλλάδος, Κατάλογον περὶ ἐθνῶν καὶ πόλεων, περὶ Ποιητῶν καὶ Σοφιστῶν.

ΔΑΜΑΣΩΡ, Ἰακίσιος, πατὴρ τοῦ Ἀγελίου τοῦ μνηστῆρος τῆς Πηνελόπης. Οἰ. Οδ. 221.

ΔΑΜΑΤΡΙΑ, Σπαρτιάτις, εἰς ἄκρον φιλόπατρις· ἐφόνευσεν ἡ Ἰδία τὸν υἱὸν τῆς, ἐπιτρέφοντα ἀπὸ ἓνα πόλεμον, ἐπειδὴ ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐφάνη πολλὰ δειλός.

ΔΑΜΗΣ, ἡ Δάμη, θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου, αὕτη ἐσπούδασε τὴν φιλοσοφίαν,

καὶ τὸσον περίφημος ἀπεκατέστη, ὥστε ἐξήγησε χωρία τινὰ τοῦ πατρὸς τῆς, σκοτεινά.

ΔΑΜΙΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἡλιοδώρου, Λαρισσαῖος. Οὗτος ἄφησεν ἓνα πόνημα ἐπιγραφόμενον, Κεφάλαια τῶν Ὀπτικῶν, καὶ τινα ἄλλα συγγράμματα τοῦ ἰδίου σώζονται εἰς χειρόγραφα.

ΔΑΜΙΑΝ, γνωστός εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι ἐπλήγωσε τὸν βασιλέα Λοδοβίκον δέκατον πέμπτον· κρινόμενος ἀπελογήθη, ὅτι δὲν τὸ ἔκαμε διὰ νὰ τὸν φονεῖσῃ, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ τὸν παύσῃ ἀπὸ τὰς ἀσωτείας, ἐθανατώθη τέλος πάντων μετὰ τὰ πλέον σκληρὰ βασανιστήρια, διὰ τὸ τόλμημά του τὸ 1775.

ΔΑΜΙΝΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ὅστις ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα μετὰ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν, ὅτε ἡ Λακεδαίμων ἐκλονεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνο.

ΔΑΜΝΩ, θυγάτηρ τοῦ Βήλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγέτωρ ἐγέννησε τὸν Φοίνικκ. Απολόδ.

ΔΑΜΟΚΛΗΣ, κόλαξ Διονυσίου τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν. Ο Διονύσιος μίαν ἡμέραν τὴν ἐπροσκάλεσεν εἰς μίαν μεγάλου πρῆψῃ τράπεζαν, καὶ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτον ἐφορισμένος ὁ Δαμοκλῆς νὰ καθίσῃ, ἐπρόσταξε νὰ ἰκρεμάσῃ με μίαν κλωστήν, ἓνα ξίφος ὑμνὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του· ὁ δὲ Δαμοκλῆς φοβηθεὶς τὸν κίνδυνον μετεβλήθη, καὶ ἔκτοτε παρεκάλεσε τὸν τυράννον νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀδειαν, νὰ ζῆσῃ μακρὰν τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ὡς ἔξῆ πρότερον.

ΔΑΜΟΚΛΗΤΟΣ, ἱστορικός. Ἐγραψεν Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν περὶ Ἰουδαίων, καὶ ἄλλα διάφορα.

E. T. Δ. 1915 Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΔΑΜΟΞΕΝΟΣ, Ἕλληγ Ἀθηναῖος, ἐ-
χρημάτισε μαθητῆς τοῦ Ἐπικούρου πε-
ρίφημος κωμωδοποιός. Ο Ἀθηναῖος ἐφύ-
λαξε μίαν μεγάλην περικοπὴν ἐκ τῶν
κωμωδιῶν του, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἐκδε-
δομένη. Εἴη τό 290. Π.Χ.

ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΣ, ἱστορικός· συνέγρα-
ψεν Ἀλιευτικὰ βιβλία 20, περί Μαι-
τικῆς, καὶ ἕτερα, σύμμικτα, ἐρανι-
σμένα ἐκπολλῶν ἱστοριῶν.

ΔΑΜΟΦΙΛΟΣ, φιλόσοφος καὶ σοφι-
στής. Ἐγραψε περί ἀξιοκτιήτων, πρὸς
Δόλλιον Μάξιμον, περί βίων ἀρχαίων,
καὶ ἕτερα πάμπολλα.

ΔΑΜΟΦΩΝ, ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν, πε-
ρίφημος ἀγαλματοποιός.

ΔΑΜΠΙΕΡΗΣ Γουλιέλμος, περίφημος
περιηγητῆς Ἀγγλος· Οὗτος ἔκαμε πρῶ-
την περιήγησιν περί ὅλην τὴν σφαῖραν,
καὶ ἀπέρασεν ἀπὸ τοῦ σενὸν τοῦ Μαῖρ
τό 1686. Εἰς τὴν δευτέραν, ἀπέρασεν ἀ-
πὸ τοῦ ἴδιον σενὸν τό 1700. Εἰς τὴν τρί-
την, κατὰ τό 1707. ἐμβῆκεν εἰς τὸν Εἰ-
ρηρικὸν Ωκεανόν, χωρὶς νὰ ἀπεράσῃ ἀπὸ
τό σενὸν τοῦ Μαγγελανικοῦ πορθμοῦ,
οὔτ' ἐκεῖνο τοῦ Μαῖρ, καὶ ἐπροχώρησεν
εἰς τὸν 61 βαθμὸν τοῦ πλάτους πρὸς
Μεσημβρίαν. Ἀπέθανε τό δὲ 1709. Μ.Χ.

ΔΑΜΩΝ, περίφημος σοφιστής, καὶ
μουσικός, διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Πε-
ρικλέους εἰς τὰς Ἀθήνας. Πλάτ.

ΔΑΜΩΝ, Συρακούσιος, μαθητῆς τῆς
Πυθαγορικῆς σχολῆς, περίφημος διὰ τὴν
φιλίαν, καὶ ἀκλόνητον ἀγάπην πρὸς
τὸν Πυθίαν. Βαρβ. Περιήγ.

ΔΑΝΑΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀκρίσιου, Βα-
σιλέως τῶν Ἀργείων καὶ Εὐρωδίκης, τὴν
ὁποίαν ὁ πατήρ της Ἀκρίσιος ἐκλείσεν

εἰς ἓνα σιδηροῦν κλουβίον, καὶ τὴν ἔτρεφεν
διὰ νὰ μείνῃ παρθένος, καθότι εἶπεν ὁ
χρησμὸς, ὅτι οὐίός τῆς θυγατρός του
θέλει τὸν φονεύσει· ἀλλὰ κατὰ περί-
στασιν εὐρέθη ἔγγυος, καὶ ἐγέννησε τὸν
Περσέα, ὃς τις ἀκουσίως ἐφόνευσε τὸν Ἀκρί-
σιον. Οὗτος ὑπέταξε τὴν Περσίαν, καὶ
τὴν ἔδωκε τὸ ὄνομά του ἔκτοτε· εἶχε
σύζυγον τὴν Ἀνδρομέδα, μὲ τὴν ὁποίαν
ἐγέννησε τὸν Πέρσην, καὶ ἄλλα παιδιά.

ΔΑΝΑΟΣ, καὶ Αἴγυπτος, ἦσαν ἀ-
δελφοί, υἱοὶ τοῦ Βήλου, βασιλέως τῆς
Αἰγύπτου, καὶ τῆς Ἀγχιονῆς, θυγατρός
τοῦ Νείλου. Ο Αἴγυπτος ἐγέννησε πεν-
τήκοντα υἱούς, ὁ δὲ Δαναὸς ἰσαριθμούς θυ-
γατέρας· ἐπειδὴ δὲ οὗτοι οἱ δύο ἀδελ-
φοὶ εἶχον συγχισθῆ ἀναμεταξύ των, ἀ-
νεχώρησεν ὁ Δαναὸς, καὶ ὑπῆγεν εἰς
τὴν Ελλάδα, καὶ κατώκησεν εἰς τὸ Ἀρ-
γος, ὀνομάσας καὶ ὅλους τοὺς ἐγγωρίους
Δαναούς. Μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ,
φιλιωθέντες πάλιν ἀναμεταξύ των, ἀπε-
φάσισαν πρὸς βεβαίωσιν τῆς φιλίας των,
νὰ δώσῃ ὁ Δαναὸς τὰς θυγατέρας του,
εἰς τοὺς υἱούς τοῦ Αἰγύπτου εἰς γάμου
κοινωνίαν, ἔγινε καὶ ἡ συγκατάθεσις ἐξ
ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Ἀλλ' ὁ Δανα-
ὸς, εἴτε πάθος φυλάττων ἀκόμη, εἴτε
τὴν χρησμὸν φοβοίμενος, ὅσιν ἐλεγεν ὅ-
τι θέλει ἐκθρονισθῆ ἀπὸ ἓνα γαμβρὸν
του, ἐσυμβούλευσε τὰς θυγατέρας του,
νὰ σφάξωσιν εἰς τὴν πρώτην νύκτα τοῦ
γάμου των, ὅλους τοὺς ἀνδρας, καὶ ὁ-
λαὶ ἔβαλον εἰς πρᾶξιν τὴν προσαγῆν
τοῦ πατρός των, ἐκτὸς τὴν Ἰπερμνήσας,
ἡ ὁποία ἐρύλαξε τὴν ζωὴν του ἀνδρός
της Λυγκέως, διὰ δὲ τὸ ἀνόμημα τοῦτο,
κατεδικάσθησαν αἱ Δαναῖδες αὐταὶ εἰς

τὸν Τάρταρον, νὰ ανασύρωσι νερὸν εἰς τρυπημένον πιθάριον, καὶ ἡ τιμωρία των ἐμελλε νὰ παύσῃ, ὅταν ἦθελε γεμίσει ἐκεῖνο τὸ πιθάριον, τὸ ὅποιον ἦτον κάτῳθεν τρυπημένον· καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν ἡ «εἰς τετραμμένον πῖθον ἀντλεῖν», παροιμία λεγομένη διὰ πράγματα, τὰ ὅποια σχεδὸν εἶναι ἀδύνατον νὰ λήσωσι τέλος.

ΔΑΝΔΑΜΙΣ, Σκύθης, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην του φιλίαν πρὸς τὸν Ἀμιζόνην. Λοιπὸν. Καὶ ἕτερος, σοφὸς παλαιὸς τῆς Ἰνδίας.

ΔΑΝΔΟΛΟΣ, Ἀργίγος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν· ἀνὴρ συνετώτατος, καὶ πολλὰ γενναῖος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· μόνον ὅτι ἦτον εἰς ἡλικίαν 80. χρόνων τὸ 1203. ἐκυρίευσε τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀπερρασίθη ἀπὸ τὸ σφάτευμα νὰ γίνῃ Ἀυτοκράτωρ, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ ἐδέχθη, καὶ ἐπρόσφερε νὰ ἐκλέξουν τὸν Δούκα Βαρδούτιον.

ΔΑΝΔΟΛΟΣ Βικέντιος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βενετίαν· οὗτος ἐγραμμάτισε νομοθέτης τοῦ Μιλάνου, ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Δαλματίας, καὶ Γερουσιαστὴς τοῦ βασιλείου τῆς Ἰταλίας. Ἀπέθανε τὸ 1819.

ΔΑΝΙΗΛ ὁ Προφήτης, κατήγετο ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ιουδα, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς προφητείας του, ὅχι ὅμως ἀπὸ τὴν βασιλικὴν γενεάν, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλην ἐπίσημον.

ΔΑΝΤΕΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1262, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ραβένναν τὸ 1321. Ἐγραμμάτισεν εἰς τῶν ἐμψῶν ποιητῶν τῆς Ἰταλίας, ἐσύνησε δι-

άφορα ποιήματα, ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ πλέον ἐπαινούμενα εἶναι τὰ, περὶ Καθαρησίου τῆς κολάσεως καὶ Παραδείσου. Οὗτος ὁ θεῖος ποιητὴς νομίζεται ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς, ὡς πατὴρ τῆς ποιητικῆς, καὶ τῆς Ἰταλικῆς Γλώσσης.

ΔΑΝΤΕΣ Ἰωάννης Βαπτιστῆς, καλλιγράφος μαθηματικὸς· οὗτος ἐφευρε μίαν μηχανήν, καὶ ἔκαμε πτέρυγας, καὶ ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα· ἀφοῦ οὐκ ἔκαμε δικιμῆς πολλάκις, μὲ καλὴν ἐκδοκίαν, μίαν φερόν ἐτξακίσθη τὸ σιδηρὸν τῆς πτέρυγας, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐσύντριψε τὸν πόδα του.

ΔΑΝΤΕΣ Ἰούλιος, Ἰταλὸς, Ἀρχιτέκτων καὶ μαθηματικὸς. Ἀπέθανε τὸ 1575. Π. Χ.

ΔΑΝΤΕΣ, Ἰταλὸς, μαθηματικὸς ἔνδοξος. Οὗτος συνέγραψε, καὶ περὶ τῶν εἰκόνων τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης.

ΔΑΝΤΗΣ Θεοδώρα, ἀδελφὴ τοῦ Ιουλίου, καλλιστὴ μαθηματικῆ, καὶ περίφημος εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ἀπέθανε τὸ 1573. Μ. Χ.

ΔΑΪΟΣΟΣ, Θεσσαλὸς, ὀπαδὸς καὶ φίλος, τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

ΔΑΡΑΜΣ, υἱὸς τοῦ Σκαῖλ, ἔνδοξος Πέρσης, περὶ τὸν ἔννατον αἰῶνα. Μ. Χ. Οὗτος ἀπὸ ἀπλοῦς στρατιώτης ἔγινε πρίγγιψ. Οὗτος ὁ Πέρσης εἶχεν εἰς ὑπόληψιν τὸν Γάιτχ, καὶ τοὺς δύο υἱοὺς του, καὶ ἐλέπων καθημερινῶς τὴν ἀξιότητά των, τοὺς ἐπροχώρησεν εἰς τὰ μεγαλύτερα ἐπαγγέλματα τοῦ βασιλείου, καὶ τέλος πάντων, ἔκαμε παρσίτην τοῦ θρόνου του εἰς τὸν Σοῦρα, πρῶτον υἱὸν τοῦ ἀνώθεν Γάιτχ, τὸ ὅτι,

Μ. Χ.

ΔΑΡΕΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρταξέρξου, τοῦ Μακρόχειρος. Ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος Σατραπίης τῆς Ἰρκανίας· εἶχεν ἓνα ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Σογδιανός, ὃς τις ἐφόνευσε τὸν δεῦτερον Ἐσρξην, καὶ ἐκάθησεν αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον.

ΔΑΡΕΪΟΣ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰσάσπου, τοῦ Σατραπίου τῆς Περσίδος, [τέταρτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν· πρὶν γὰρ γίνη οὗτος βασιλεὺς, ἐξουσίαζεν ὁ Ψευδοσμέρδης. Μαθὼν ὁ Δαρεῖος, ὅτι ὁ καλὸς αὐτοῦ Σμείρδης, ἦτο πρό πολλοῦ φονευμένος, ἐνώθη μετ' αὐτὸν εὐγενῆ φίλον του, καὶ ἄλλους πέντε ἀκόμη, καὶ ἐφόνευσαν τὸν Ψευδοσμέρδην, ὄμοῦ μετ' αὐτὸν ἀδελφόν του.

ΔΑΡΕΪΟΣ ὁ Κοδομανός. Οὗτος ἐταπεινώσε τὸς Ἕλληνας εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅμως ἐδυσύχησεν ἀπὸ τοῦς ἰδίους εἰς τὴν Εὐρώπην· διήρκεσε σχεδὸν ὁ πόλεμος του πεντήκοντα χρόνους, μετ' πολλὴν φθορὰν καὶ αἰσχύνην τῶν Περσῶν, τέλος, ἔχασε καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ζωὴν, ὅταν ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὃς εἰς μελίωσε τὴν μοναρχίαν τῶν Ἑλλήνων· τὸ 338. **Π. Χ.**

ΔΑΪΗΣ· ἐγενήθη εἰς τὴν Φρυγίαν, νομίζεται ὁ πρῶτος ἱστορικός, μετὰ τῶν ἔθνικῶν. Οὗτος ἐξῆ πρὸ τοῦ Ομηροῦ. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Τρωάδος, τὸ 1000. **Π. Χ.** τῆς ὁποίας σώζονται λείψανα, εἰς Λατινικὴν μετάφρασιν.

ΔΑΡΚΑΤΑΝΗΣ, Ἀμπολουσεῖν, περίφημος ἰατρός Ὀθωμανός. αὐτὸν ἐχάρισεν ἡ φύσις ἐν μνημονικῶν θαυμάσιον, καὶ ἔλεγεν ἐκ στήθους πολλὰ παλαιὰ ποιήματα· ἦτον δὲ καὶ ἐπιτιθεῖος, εἰς τὴν γὰρ ἐξηγῆ τὸ Ἀλκουράνιον, τὸ ὁποῖ

ον περιέχει τὴν θρησκείαν τῶν Ὀθωμανῶν. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 995. **Μ. Χ.** εἰς ἡλικίαν 79. χρόνων.

ΔΑΣΚΥΛΟΣ, πατὴρ τοῦ Λίνου, βασιλέως τῆς Μυσίας, εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἀπολόδ.

ΔΑΣΚΩΝ, Συρακούσιος· λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Καμαρίναν, εἰς τὴν Σικελίαν. **Θουκ.**

ΒΑΤΑΜΗΣ, Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Καμισάρου, Καρὶς τὸ γένος. Οὗτος ἦτον διοικητὴς τῆς Κιλικίας, ἐστάθη εἰς πολλοὺς πολέμους, καὶ ἀπέδειξε τὴν ἀνδρείαν του, καὶ τὴν ἀξιοτήτά του· ἐφονεύθη δὲ τελευταῖον ὑπὸ τὸν Μιθριδάτην μετ' ἀπάτην.

ΔΑΤΑΦΕΡΝΗΣ, Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, συνωμότης τοῦ Βήσσου, ὃς εἰς ἐφόνευσε τὸν βασιλέα Δαρεῖον. **Ἀρρίαν.**

ΔΑΪΗΣ, Κάρολος, Γεβέρτος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ποιητὴς, καὶ γραμματικὸς κάλλιπος. Συνέγραψε τὴν ζωὴν τῶν παλαιῶν ζωγράφων, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΔΑΪΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν, ἀπὸ αὐτὸν ὠνομάσθη ἡ πόλις Δαυνία, εἰς τὴν Ἰταλίαν, **Στέρ. Βύζ.**

ΔΑΪΪΔΑΣ Τελμισεὺς γραμματικὸς. Συνέγραψε περὶ Ομηροῦ, καὶ περὶ Ἀθηναίων, διὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Τρωάδος.

ΔΕΑΓΔΟΣ Λοδοβίκος, πρῶτος ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, Φιλίππου τοῦ τετάρτου, ὃς εἰς καὶ ἐπωνομάσθη Δούξ τῆς εἰρήνης. Οὗτος ἦτον πιστὸς εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εὐεργέτης τῆς πατρίδος του. ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός

τον αξιοσημείωτος, ἐπειδὴ περιεῖχεν ἐν αὐτῷ ὅλας τὰς ἀρετὰς· διὰ τοῦτο καὶ εὐνοεῖτο, οὐ μόνον ἀπὸ τῶν βασιλέων καὶ πωλικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλων τῶν λαῶν. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1661. Μ. Χ.

ΔΕΪΝΑΡΧΟΣ, Ἕλληνας ἐγεννήθη εἰς τὴν Κόρινθον τὸ 361. Π. Χ. ὁ πατὴρ τοῦ ὀνομάζετο Σωκράτης, ἢ Σώφρατος. Οὗτος ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἤκουσε τοῦ Θεόφραστον. τὸ 25. τῆς ἡλικίας του, ἀρχισε νὰ γυμνασθῆ εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ κατὰ πρῶτον ἔλαβεν ὑπόληψιν ἀπὸ τῶν Δημοσθένην, καὶ Ἰπερίδην, οἵτινες τὸν μετεχειρίζοντο διὰ νὰ συγγράφῃ λόγους δι' αὐτοὺς, καὶ ἐκ τούτου ἐκέρδισε πολλὰ χρήματα· ἀλλ' ἐκατηγορήθη ὡς φιλάργυρος, καὶ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Χαλκίδα· τὸν ἐδόθη ὅμως ἔπειτα τὴν ἄδεια, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ μεσιτείας τοῦ Θεοφράστου, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων. Συνέγραψε 160. λόγους διαφόρων ἐποθέσεων, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται οἱ ἀκόλουθοι. Α'. κατὰ Δημοσθένους. Β'. κατὰ Ἀριστογείτωνος. Γ. κατὰ Φιλοκλέους. Η ἀρίστη ἐκδύσει εἶναι εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βεγκέρου τῶν δέκα Ἀττικῶν ῥητόρων.

ΔΕΪΝΙΑΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

ΔΕΪΝΟΚΡΑΤΗΣ, Ἀρχιτέκτων. Οὗτος ἔδωκε τὸ σχέδιον τῆς πόλεως Ἀλεξάνδρειας, εἰς τὴν Αἴγυπτον. Δου.

ΔΕΪΝΟΔΟΧΟΣ, Συρακούσιος, περίφημος κωμικός. συνέγραψε τραγωδίας θεάτρου 14· εἰς Δωρικὴν διάλεκτον.

ΔΕΪΝΟΜΑΧΗ, Ἀθηναία, Γυνὴ τοῦ Κλεινίου, καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Ἀλκιβιάδου. Αἰλ.

ΔΕΪΝΟΜΑΧΟΣ, Φιλόσοφος Στωϊκός, Ἀρχαῖος. Λουκιαν.

ΔΕΪΝΟΜΕΝΗΣ, πατὴρ τοῦ Ἰέρωνος, καὶ Γέλωνος, τυράννων τῶν Συρακουσίων. Πίν. Ηρόδ. 145.

ΔΕΪΝΩΝ, Λακεδαιμόνιος πολεμιστὴς· Ξενοφ.

ΔΕΪΝΩΝ, Ἕλληνας ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου, βασιλέως τῶν Μακεδόνων, συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Περσῶν. Λούκ. Μακροβ.

ΔΕΚΕΛΟΣ, ἦρως τις, ὅστις ἐδήλωσε τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ελένης ὑπὸ τοῦ Θησέως, εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Ηρόδοτ. 13.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, Πέρσης, Ἰταλὸς ἀπὸ τὸ Παταύιον. ἱστορικός, καὶ ποιητὴς, μιμητὴς τοῦ Σβετονίου εἰς τὸν τρόπον καὶ εἰς τὸν χαρακτήρα. Οὗτος συνέγραψε βιογραφίαν ἐνδόξων τινῶν ἀνδρῶν, καὶ ποιήματα Λατινικά, καὶ Ἰταλικά. Ἀπέθανε περὶ τὰ 1477.

ΔΕΚΙΟΣ, Φίλιππος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ἐγεννήθη τὸ 1435. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Σοκίνου, καὶ ἄλλων σοφῶν διδασκάλων· ἔγινε νομοδιδάσκαλος εἰς τὴν Πίζαν, καὶ Παταύιον. ἔπειτα ἠθλόησε νὰ υπερασπισθῆ τὰς διαφορὰς τοῦ συνεδρίου τῆς Πίζης, καὶ ἐκ τούτου κινηθέντες οἱ ἐναντίοι ἐληλάτησαν τὸν οἶκον του. αὐτὸς δὲ κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ μετὰ 20. χρόνους ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε εἰς τὴν Σιέναν τὸ 1538.

ΔΕΜΟΝΙΚΗ, ἀπὸ τὴν Ερσον, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς πατρίδος τῆς, αὐτὴ τὴν ἐπέδωκε εἰς τὸν μάχιστράτην Βραχάγον· ὅτι οὗτος τὴν ἐχάρισε ὀκνητῶς.

δια, καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα, μετὰ τὰ ὁποῖα περιήρχετο ζολισμένη. ἄλλ' ἔπειτα ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐμβαινεν εἰς τὴν Ἐφεσον, τῆς ἔδωκε πῶσον χρυσὸν εἰς τὴν ῥάχην τῆς, ὥστε ἀπέθανε ἀπὸ τοῦ βάρους.

ΔΕΜΟΥΛΗΣ Κάμιλος, ἀπὸ τῆν Γαλλίαν, συγγραφεὺς καὶ ῥήτωρ εὐγλωττος, τὴν 14. Ιουλίου 1489, ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἕνα θρόνον, εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον τοῦ Παρισίου, μετὰ δύο τηλεβόλους εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἔδωκε τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἀποστασίας, τὸ ὅποιον ἐστράψεν ὅλην τὴν Γαλλίαν, καὶ ἐκ τούτου ἐκινήθησαν, καὶ ἐκυρίευσαν τὸ φρόνιον τῆς Βασιλείας.

ΔΕΝΙΝΑΣ, Κάριλος, Ἰταλὸς, ἐνδοξὸς ἱστοριογράφος, ἐχρημάτισεν ὑπουργὸς τῆς Πρωσίας, ἔπειτα τῆς Σαρδηνίας, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Τορίνον.

ΔΕΕΪΘΕΟΣ, ποιητὴς Ἀθηναῖος. Α. ρις. Α. χαρ. 14.

ΔΕΕΪΠΠΟΣ, Κῶος, ἰατρός, μαθητὴς τοῦ Ἱπποκράτους. Συνέγραψε περὶ ἰατρικῆς, βιβλίον ἓν, καὶ περὶ Προγνώσεων, βιβλία δύο.

ΔΕΞΪΠΠΟΣ, περιπατητικὸς φιλόσοφος, μόνον τούτο εἶχε περισσοτέραν κλίσιν εἰς τὰς Ἀριστοτελικὰς παρὰ εἰς τὰς Πλατωνικὰς ἰδέας. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίου, ὅστις ἀπέθανε περὶ τὰ 325. Σὺζονται τρία βιβλία ἐρωτημάτων εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ ὁποῖα εἰσέτι εἶναι ἀνεκδότα διὰ τοῦ τύπου. Ἡ Λατινικὴ τῶν μεταφρασεὶς ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1546.

ΔΕΞΪΠΠΟΣ, ἕτερος, ἱστορικὸς περιηγητής.

ΔΕΪΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρρίδιου, ἐξά-

δελφος τοῦ Περδίκκα καὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, τοπάρχης τῆς Μακεδονίας.

ΔΕΪΚΪΛΟΣ, Ἀθηναῖος, ἐπαγγελόμενος τὸν ὑποκριτὴν εἰς τὸ θέατρον τῶν Ἀθηνῶν.

ΔΕΣΚΑΡΤΗΣ, Ρενάτος, περίφημος φιλόσοφος καὶ μαθηματικός. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ, περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1750.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Προμηθέως, καὶ τῆς Πανδώρας· οὗτος τὸ 2430, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἔφερε μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐξουσίασε μέρος τῆς Ἀττικῆς. Εἶχε δύο υἱοὺς ὁ εἰς ὠνομάζετο Ἕλληνα, καὶ ὁ ἕτερος Ἀμφικτύον, εἶχε καὶ μίαν θυγατέρα, ἧτις ὠνομάζετο Πρωτογένεια· τὰ ἔθνη ἐπὶ τῶν ὁποίων αὐτὸς ἐβασίλευσε, ὠνομάσθησαν ἔπειτα Ἕλληνας, ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνας· εἰς τὰς ἡμέρας τούτου ἔγινε κατακλυσμὸς, καὶ ἐπνίξε τὸ περισσότερο μέρος τῆς Ἑλλάδος, ὁμοῦ μετὰ τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, διὰ συμβουλῆς τοῦ πατρὸς τοῦ Προμηθέως, κατασκεύασεν ἕνα πλοῖον ὅπου ἐμόγηκε, καὶ ἐτάθη μετὰ τῆς γυναικὸς τοῦ Περδίκκα. Ἐγένετο καὶ ἕτερος κατακλυσμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ωγύγου. Ζ. Ωγύγης, Ἕλληνα, Ἀμφικτύον. Πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, ἐβασίλευσεν ὁ Γρικὸς Ζ. Γρικὸς.

ΔΗΪΔΑΜΕΙΑ, θυγάτηρ Λυκομήδους, βασιλέως τῆς Σαρδου, ἐξ ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγέννησε τὸν Πέρρον, φυλαττόμενος εἰς τὸν Περθενῶνα, οὐκ ἔνα μὴ ἐκφρατεῖται κατὰ τῆς Ἰρηνίδος.

ΔΗΪΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτολύκου. Οὗτος συνεστράτευσε μὲ τὸν Ηρακλέα κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, καὶ πλανηθεὶς, ἔμεινεν εἰς Σινώπην, (παράλλιος πόλις τοῦ Πόντου).

ΔΗΪΟΚΗΣ, πρῶτος βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Μήδων. Οὗτος ἔκτισε τὴν πόλιν Εκβάτανα, καὶ τὴν κατέστησε καθέδραν τοῦ βασιλείου του. Ο υἱὸς του Φραόρτης ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, καὶ ὁ ἔγγονός του Κυαξάρης, ὑπέταξε τοὺς Ἀσσυρίους. Εἶη Π. Χ. 695.

ΔΗΪΟΠΙΤΗΣ, νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τρωάδος Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Οδυσσεύως.

ΔΗΪΠΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, καὶ τῆς Ἀμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως, καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους. Ἀπολδρ.

ΔΗΪΠΥΛΟΣ, φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Διομήδους, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

ΔΗΪΠΥΡΟΣ, Ἥρω, Ἕλλην, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ελένου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

ΔΗΪΦΟΒΟΣ, Τρωαδίτης, ἀδελφὸς τοῦ Πάριδος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου, ἔλαβε τὴν Ελένην διὰ γυναικῶν του, τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, ἔλαβε πάλιν ὁ Μενέλαος, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ελλάδα.

ΔΗΪΦΟΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐθύνου ἐκ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας, μάντις, μικρᾶς ὑπολήψεως.

ΔΗΪΩΝ, ἢ Δηϊονεύς, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Εὐαρέτης, βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος. Οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ἰούβου, τὸν Ἀκτορμα Φύλακον, Κέφαλον, καὶ τὴν Ἀσπερόπει-

αν. Ἀπολόδρ.

ΔΗΛΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλερεφόντου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσεν. Ἀπολδρ.

ΔΗΜΑΓΕΤΟΣ, ἢ Δημαγέτας, βασιλεὺς τῆς Ρόδου, ὅστις διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαντείου νὰ λάβῃ διὰ γυναικῶν του, τὴν θυγατέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων, ἐνυμφεύθη τὴν κόρην, τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένους, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Διαγόραν. Πίνδ.

ΔΗΜΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Δημάδου, ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ ἀσήμευς γονεῖς, τὸν ὁποῖον μόνη ἡ φυσικὴ ἀγχινοια, καὶ γύμνασις, ἀπέδειξεν ἓνα τῶν μεγάλων ῥητόρων, καὶ τῶν ἐχόντων δύναμιν καὶ πειρᾶ εἰς τὸ πλῆθος· ἦτον προσέτι δοσμένος καὶ εἰς τὸ κωπηλατεῖν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάμβανε μεγάλην εὐχαρίστησιν· ἔζησεν ἀρκετὸν καιρὸν μετὰ τῶν συμπατριωτῶν του μὲ ὑπόληψιν μεγάλην. Τελευταῖον ἔκλεινε πρὸς τὸ μέρος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ ἐσυμβούλευσε τοὺς Ἀθηναίους νὰ κλείσουν τὴν μετ' αὐτοῦ εἰρήνην, αἵτινες καὶ τὸν ὑπήκουσαν. Εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἠχμαλωτίσθη, καὶ ἐλευθερωθεὶς συνηλευθέρωσε καὶ 3000. αἰχμαλώτους. Ἐκολούθησε τὸν Ἀλέξανδρον, λέγων ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν τιμοῦν, ὡς ἓνα δέκατον τρίτον Θεὸν τοῦ Οὐλύμπου· τέλος ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Κάσσανδρον τὸ 321. Π. Χ. διὰ μίαν ἐπιβουλήν, τὴν ὁποίαν ἐσκευασε κατ' αὐτοῦ.

ΔΗΜΑΙΝΕΪΗ, Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Ἀρχιτέλους.

ΔΗΜΑΙΝΕΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθη-

γαίων, ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην. Ξενοφ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀράσωνος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως Κλεομένους, καὶ κατηγορηθεὶς ὡς υἱὸς νόθου τοῦ Ἀράσωνος, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον τοῦ Ἰσάσπου, τὸ 491. Π. Χ. ὅστις τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, ὕστερον ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Θουκ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Κορίνθιος, ὄπαδός Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα. Δημ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Ἕλληνας, συγγραφεὺς, ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδ.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων. Θουκ.

ΔΗΜΕΑΣ, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους. Θουκ. Καὶ ἕτερος Ἀθηναῖος. Ξενοφ. ὅστις κατεσκεύαζεν ἐπανωφόρια εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ὁ Φαληρεὺς· οὗτος ἐστάθη εἰς ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους ἄνδρας, τοὺς ὁποίους ἐγέννησαν αἱ Ἀῖθῆναι. Οἱ πατριῶταί του ἔζησαν εἰς τιμὴν τοῦ 360. ἀγάλματτα. Ἦνθει τὸ 142. Π. Χ. Οὗτος συνήργησε προσέτι, νὰ συστηθῇ ἐκείνη ἡ περίφημος βιβλιοθήκη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ νὰ μεταφρασθῇ καὶ ἡ Θεία Γραφή ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν εἰς τὸ Ἑλληνικόν. 2) Δημήτριος Τρικλίνιος ἐσχολίασε τὸν Σοφοκλέα καὶ Ἀριστοφάνην, καὶ περὶ τῶν μέτρων τῶν ἔγραψε πολλά.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Κυδωνίος, σοφιστὴς τῆς Κωνσταντινουπόλεως περὶ τὸν 10 αἰῶνα. Ἐκ τῶν πολλῶν φιλοσοφικῶν του συγγραμμάτων εἶναι, καὶ τὸ, περὶ τοῦ κα-

ταφρονεῖν τὸν θάνατον. Ἐζη τὸ 1384; Μ. Χ. - 2) Δημήτριος Περγαμηνός, Ἰατρός τοῦ Ἀυτοκράτορος Μιχαὴλ Παλαιολόγου. Τὸ 1270. συνέγραψε περὶ ποδάγρας, καὶ περὶ ἀνατροφῆς τῶν ὀρνίθων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Χαλκοκονδύλης, Ἀθηναῖος· διέτριψεν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἰταλίας, ἕως ὅτου ὁ Λαυρέντιος Μεδίκος, τὸν διώρισε τὸ 1471. διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ἐπειτα Λουδοβίκος ὁ Μαῦρος, τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ Μιλάνον, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1510. εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων. Ἐσύνθεσε μίαν γραμματικὴν ἐξέδωκε διάφορα χειρόγραφα καλῶς παρατηρημένα. Τὸ 1488. ἐτύπωσε τὴν πρώτην ἔκδοσιν τοῦ Ὁμήρου εἰς τὸ Μιλάνον. Τὰ 1492. ἐξέδωκε τὸν Ἰσοκράτην, καὶ τὰ 1499. τὸν Σουῖδαν.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, τυφλὸς ποιητῆς, καὶ μουσικὸς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Θμ. Οδ.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, φίλος τοῦ Σωκράτους, καὶ πατὴρ τοῦ Θεάγου, ὅστις ἦτον εἰς πολιτικὰς θέσεις εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ Κροτωνιάτης, ἔνδοξος Ἰατρός. Ἐζη περὶ τὰ 350. Π. Χ. Οὗτος ἰάτρεισε τὸν Πολυκράτην τύραννον τῶν Σαμίων, ἀπὸ μίαν θανστηφόρον ἀσθένειαν. Προσέτι ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν, οὐ μόνον εἰς τοὺς Πέρσας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον βασιλέα των.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ, δημαγωγὸς εἰς Ἀθήνας. Δημ.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ, φιλόσοφος Πυθαγορικός· ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ἀπεσώθησαν εἰς ἡμᾶς μόνον μερικά, ἀποφθέγματα.

ΔΗΜΟΚΩΩΝ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Ἀβυθηνῆς. Οἰκ. Ιλ. 499.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ, ὁ Ἀβδηρίτης, ἀνὴρ σοφώτατος, ἐγεννήθη τὸ 470. Π.Χ. Ἦτον φίλος τοῦ Ἱπποκράτους· εἰσέφθειρεν ὅλην τὴν πατρικὴν του κληρονομίαν εἰς περιέργους περιηγήσεις, ὡς εἰς Αἴγυπτον, Περσίαν, καὶ Βαβυλῶνα, ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα πεπλουτισμένος ἀπὸ διαφόρους ἐπισήμας. Συνέγραψε περὶ Κενοῦ, περὶ ἀτόμων, καὶ περὶ Στοιχείων. Ὅταν ἐξέδωκε τὸν μέγαν διάκοσμον, τὸ ἄριστότατον τῶν συγγραμμάτων του, ὁ λαὸς τὸν ἐτίμησε μὲ χαλκοὺς ἀνδριάντας. Περικυκλωμένος ἀπὸ διάφορα ζῶα εἰς ἓνα κῆπον, μακρὰν τῆς πόλεως, ἔκαμε ἀνατομικὰς παρατηρήσεις. Συνείθιζε πάντοτε νὰ γελᾷ ἐμπαίζων τὸν ἀνθρώπινον μάταιον βίον, ὡς μίαν ἀκατάπαυστον κωμῆδιαν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ οἱ συμπολίται του τὸν ὑπέλαβον ὡς παράφρονα, καὶ ἐπροσκάλεσαν τὸν Ἱπποκράτην διὰ νὰ τὸν ἰατρεύσῃ· ἀλλ' ὁ ἄριστος ἱατρός ἰδὼν τὸν φιλόσοφον ἐνασχολούμενον εἰς τὴν μελέτην τῆς φύσεως, ἐθαύμασε, καὶ ἐγνώρισε τῷ ὄντι τοὺς χρίζοντας ἱατροῦ. Ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Ἱπποκράτην, περιέχουσα τὸ ἐξῆς ἀπόφθιγμα. Ἀνόητοι τινές, οὔτινες ὑπολαμβάνουν, ὡς μανίαν τὸ νὰ καταγίνεται τις εἰς τὴν ἀρετήν, σ' ἐπεισαν ὃ Ἱπποκράτης, καὶ ἦλθες εἰς τὴν αἰκίαν μου διὰ νὰ μὲ δώσῃς τὸ ἀντιφάρμακον τῆς μανίας, τὸν Βιλέδορον. Εἰς τοιαύτην ἀκμὴν ἐφθάσεν ἐρευνητὴν τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, ὥστε μίαν φορὰν, καθὼς λέγει ὁ Ἀθηνό-

δωρος, βλέπων γάλα εἶπεν, ὅτι τοῦτο τὸ γάλα εἶναι ἀπὸ αἴγαν μαύρην, καὶ πρωτότοκον, καὶ ἦτον ἀληθές· καὶ πάλιν ἰδὼν κόρην τινὰ, ἣ ὁποῖα ἠκολούθει τῷ Ἱπποκράτει, εἶπεν εἰς αὐτήν, χαῖρε κόρη, ἀφ' οὗ δὲ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν ἴδεν, εἶπε πρὸς αὐτήν, χαῖρε γύναι· ἐγνώρισε γὰρ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς κόρης, τὴν φθορὰν τῆς παρθενίας, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνην τὴν νύκτα εἶχε φθαρῆ ἢ παρθένος. Ὁ Ἱπποκράτης δὲ ἀκούων αὐτὰ, ἐθαύμασε τὴν ἄκραν φυσιολογίαν τοῦ ἀνδρός.

ΔΗΜΟΛΕΩΝ, εἷς τῶν ἐπισήμων ἠρώων τῆς Τρωάδος. Οἰκ. Ιλ. 395. υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος.

ΔΗΜΟΜΕΛΗΣ, Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρῶτος ἐπρόβηκε νὰ εσφρανώσῃ τοῦτον τὸν ῥήτορα. Δημ. περὶ Στεφ

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ, υἱὸς τινος ἐπισήμου Ἀθηναίου Ἱππονίκου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης τὸν παραινετικὸν λόγον.

ΔΗΜΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, εἷς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, εἰς τὴν Ἰθάκην. Οἰκ. Οδ. 242.

ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφώντος, δημαγωγὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅστις παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του Ἀθηναίους, νὰ πολεμήσουν μὲ τοὺς Συρακουσίους. Θουκ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς Δημοσθένους ῥήτωρ περιδότης· ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος· εἶχε δύο μεγάλα φυσικὰ ελαττώματα, ἦτον τραυλὸς, καὶ εἰς πᾶσαν λέξιν τῆς ὀμιλίας του, ὤψονε

καὶ τοὺς ὤμους του μὲ τρόπον γελοιώδη· ἀλλὰ μὲ τοὺς ἀμέτρους του κόπους, μὲ τὸν καιρὸν, ἐνίκησε καὶ τὰ δύο ταῦτα· καὶ διὰ μὲν τὸ πρῶτον, εἶχε μικρὰ πετράδια εἰς τὸ σῶμα του, διὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν γλῶσσαν του ἐλευθέραν· εἰς δὲ τὸ δεύτερον ἐγυμνάζετο, ἔχων σπάθην πάντοτε κρεμασμένην ἐπάνωθεν τῶν ὤμων του, ὥστε ἀπὸ φόβου μὴ πληγωθῆ ἔσυνείησιν νὰ μὴ τοὺς ὑψόνῃ· ἦτον προσέτι καὶ δειλὸς τοῦ νὰ παρουσιάζῃται εἰς τὸ κοινόν, καὶ νὰ δημηγορῇ, ἔθεν διὰ νὰ διορθώσῃ καὶ τοῦτο, ἐσύχναζεν εἰς παραλλίλους βράχους, ὅπου ἐδημηγόρει μεγαλοφώνως, διὰ νὰ συνειδήσῃ ἀπὸ τὴν βότῃ τῶν κυμάτων, νὰ ὑποφέρῃ ἀπαράχως καὶ τὸν θόρυβον τοῦ δήμου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐφάνη τόσον περίφημος, ὥστε ὁ Μακεδὼν Φίλιππος ἐφοβεῖτο περισσότερο τὸν Δημοσθένην, παρ' ὅλα τὰ στρατεύματα τῶν Ἀθηναίων. Λέγεται ὅτι μόνος του ἐφάρμακώθη, διὰ νὰ μὴ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν Ἀντίπατρον, καὶ ἀπέθανε τὸ 322. Π. Χ. Τὰ συγγράμματα τούτου τοῦ ἐνδόξου ῥήτορος εἶναι τὰ ἀκόλουθα, Α'. λόγοι 61. καὶ 65. πρόλογοι διαφόρων ὑποθέσεων, ἐξεδ. εἰς τὸν Α'. καὶ Β'. τόμον εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων ῥητόρων τοῦ Ρεῦσκίου. Β'. ἐπιστολαὶ 6. ἐξεδ. εἰς τοῦ Ἀλδου τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων ἐπιστολῶν, καὶ ἄλλαχοῦ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, Μιτυληναῖος, κρούων ποτὲ τὴν θύραν ἐνὸς πολίτου, ἀφιερωμένου, ὅπως εἰς τὸ νὰ τραγωδῆ, καὶ νὰ ἐξοδεύῃ ὅλον του τὸν καιρὸν παίζων τὴν κιθάραν, καὶ λαβὼν τὴν ἀδειαν τῆς εἰσόδου ἀπὸ αὐτῶν, τὸν ἀπεκρίθη, ἔβλε

εἰσέλθει ὅταν κτυπήσῃς τὴν κιθάραν σου εἰς τὸν τειχόν, ἐλέγχων μὲ τοῦτο τὴν ἀμετρον μακίαν του εἰς τὴν μουσικὴν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας· ἐχρημάτισε στρατηγὸς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς πατρίδος του κατὰ τῶν Περσῶν, ἐφάνη γενναϊότατος τὸ 262. ἐπειδὴ οἱ Πέρσαι διὰ νυκτὸς ἐμβάντες εἰς τὴν χώραν διὰ προδοσίας, ἐπρόσασαν νὰ τὸν πιάσωσι ζωντανόν, ἀλλ' αὐτὸς ἔφιππος διῆλθε διὰ τῶν ἐχθρικῶν στρατευμάτων, κρατῶν τὴν σπάθην καὶ φονεύων πολλοὺς, καὶ διεσώθη ἀδολαβῆς.

ΔΗΜΟΤΕΛΗΣ, κήρυξ τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ.

ΔΗΜΟΤΙΩΝ, δημαγωγὸς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ξενοφ.

ΔΗΜΟΥΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλεταίρου, περίφημος Τρωαδίτης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεύς. Ομ. Ἰλ. 456.

ΔΗΜΟΦΑΝΤΟΣ, δημαγωγὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅσις ἔζη μετὰ τῶν τριάκοντα τυράννων. Δημ.

ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ, φιλόσοφος Πυθαγορικός. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, μόνον τινὰ γνωμικά του.

ΔΗΜΟΧΑΪΗΣ, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, περίφημος ῥήτωρ, καὶ πολιτικός εἰς τὰς Ἀθήνας· Πλούτ. Καὶ ἕτερος Ἑλληὴν ἱστοριογράφος τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Λουκιανός. Μακροβ.

ΔΗΜΩΝΑΣ, ἐπίστμος πολίτης τῆς Μαντινείας. Καὶ ἕτερος φιλόσοφος κυνικός, ἐκ τῆς νήσου Κύπρου· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Ὁ Λουκιανός τὸν ἀναφέρει ὡς ἀληθῆ σοφὸν ἄνδρα.

ΔΙΑΓΟΓΙΑΣ, Γόδιος, εἶχε πρεῖς υἱούς,

Ξῶν δὲ μὲν ἦτον παγκρατιαστής, ὁ δὲ, ἐπιτήδειος εἰς τὴν πηγμῆν, καὶ ὁ τρίτος παλαιστής. Μίαν ἡμέραν βλέπων τοὺς τρεῖς υἱούς του νὰ ἐπιστρέφωσι νικηταί, μὲ σεφάνους εἰς τὰς κεφαλὰς των, ἐξῆλθε χαίρων εἰς προὔπαντήσιν των· ἐνῶ δὲ τοὺς ἐπληθίαζεν, αὐτοὶ καὶ οἱ τρεῖς ἔβαλαν τοὺς σεφάνους ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πατρός των, καὶ ἀμοιβαίως τὸν ἐσυγχαίροντο, ὁ δὲ γέρον πατήρων ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαρὰν του, ἔμεινε παρουσθὺς νεκρός, μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῶς φιλετάτων του.

ΔΙΑΔΟΧΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Φωτικῆς εἰς τὴν Ἰλλυρίαν. Ἡγήει περὶ τὰ μέσα τοῦ πέμπτου αἰῶνος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Βίκτωρος Βιτενσιού. Συνέγραψε περὶ πνευματικῶν τελειοτήτων ἑκατὸν κεφάλαια, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν Ἑλληνισί εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1578. ἔζη Μ. Χ.

ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ, πατήρ τοῦ Δημοφίλου, στρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων. Ἡρόδ.

ΔΙΑΙΞΙΣ, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον. Αἰσχύλ.

ΔΙΑΚΡΙΤΟΣ, πατήρ τοῦ Μελλησιόπου, Σπαρτιάτης. Θου.

ΔΙΑΚΤΟΡΙΔΗΣ, πολίτης καὶ προὔχων τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κρανῶνος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκωπᾶδων. ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Σικυῶνα, πρὸς τὸν ἐκεῖ τύραννον Κλεισθένην, διὰ νὰ μνηστευθῆ τὴν θυγατέρα του Αγαρίσην. Ἡρόδ. 127.

ΔΙΑΜΑΝΤΗ Μεδάλια· ἐγεννήθη εἰς τὴν Συλόγ. Συνέγραψε διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα χαίρουν ὑπόληψιν μεταξὺ τῶν σοφῶν. Ἀπέθανε τὸ 1770.

ΔΙΔΕΡΟΣ, Γάλλος, πολὺ σπουδαῖος

ἀνὴρ. Ἡρῆσε τὸν 17 αἰῶνα, νὰ κηρύττῃ διὰ τῶν συγγραμμάτων του τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου· ἀπέρριψε πᾶσαν θρησκευτικὴν δοξασίαν, καθότι ἀποδεικνύει τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον, χωρὶς ἀποκάλυψιν, καὶ θαύματα· ἐπιφέρει δόγματα χωρὶς μυστήρια, λατρείαν χωρὶς θρησκείαν. Τὰ τοιαῦτα ἐκλόνησαν ἀπανταχοῦ ὅλας τὰς θρησκείας. Ἡ ὠραία μυθολογία τοῦ Φοντενέλλου, καὶ ἡ εὐγλωττία τοῦ Βολτέρ, τὸν ἐδοξάζησαν πολὺ, εἰς τὸ νὰ πείσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐπιθυμῆ τὸ δικαίωμα του. Ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1784. Μ. Χ.

ΔΙΔΙΟΣ, Ἰουλιανός· οὗτος διὰ δωροδοκιῶν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, διήρκεσεν ὅμως τρεῖς περίπου μῆνας, ἔπειτα οἱ Ῥωμαῖοι ἀισχυρόμενοι νὰ ἔχωσι βασιλέα ἀνάξιον τῆς ἀρχῆς, τοῦ ἀφῆρσαν τὸν σεφάνον, καὶ τὸν ἐθανάτωσαν περὶ τὰ 193. Μ. Χ.

ΔΙΔΟΤΟΣ Φραγγίσκος, ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια· ἐσάθη ἔνδοξος τυπογράφος, ἐτελειοποίησε τὴν τέχνην τῆς τυπογραφίας. Ἀπέθανε τὸ 1805.

ΔΙΔΥΜΟΣ, ὁ γραμματικὸς, ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρειαν. Ἡγήει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Οὗτος διὰ τοὺς πολλοὺς κόπους, καὶ διὰ τὰ πολλά του συγγράμματα, ὠνομάσθη Χαλκέντερος, ἕως ἔχων δηλ. ἔντερα χάλκινα. Λέγουσιν ὅτι συνέγραψε 4000. βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων μήτε ἐν δὲν ὑπάρχει σήμερον· τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου φαινόμενα σχόλια εἰς τὸν Ομηρον, συνεγράφησαν ἀπ' ἄλλον τινὰ Δίδυμον νεώτερον· ἔζη τὰ 10. Μ. Χ.

ΔΙΔΥΜΟΣ, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῆς Ἀλα,

Εἰς τὴν ἰστορίαν τοῦ Ἰωαννίνα 2006

Εὐς τις ἤκμασε κατ' ἐκείνους, τοὺς χρό-
 νους, ἐπειδὴ καὶ ὁ Σουΐδας καὶ Μαλέλης,
 οἱ ὅποιοι ἀναφέρουσι περὶ αὐτοῦ, εἰς τὸν
 καιρὸν τῶν δὲν ὑπῆρχε τὸ πρωτότυπον
 Ἑλληνικόν, ἀλλ' ἡ μετάφρασις ἡ Λατι-
 νική, ἥτις καὶ σώζεται ἐκδοθεῖσα ἐν Μι-
 λάνῳ τὸ 1477.

ΔΙΟΓΕΝΕΙΑΝΟΣ, γραμματικὸς πε-
 ρίφημος, ἀπὸ τῆν Ἡράκλειαν τοῦ πόν-
 του, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Καρίας. Ἐξῆ
 εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ἀδρι-
 ανοῦ· συνέγραψε μίαν συλλογὴν Ἑλλη-
 νικῶν παροιμιῶν, τὰς ὁποίας πρῶτον
 ἐξέδωκεν εἰς φῶς, Ἀνδρέας ὁ Σχόττος,
 μετὰ τὴν τοῦ Ζηνοβίου. Ἐξῆ τὸ 200.
 Μ. Χ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ὁ Οἰνόμαχος, Ἀθηναῖος
 ποιητής. Ἐξῆ τὸ 402. Π. Χ. ἐφημίζετο
 ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων, περὶ τὸ τέ-
 λος τῆς υἱδ'. Ολυμπιάδος· σώζονται ὀ-
 λίγα τινὰ ἀποσπάσματα του, καὶ ἓνα
 δίσιχόν του ἐπίγραμμα.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Ταρσεύς· συνέγραψε πε-
 ρὶ ποιητικῆς· ἐχηρημάτισε μαθητῆς τοῦ
 Ἀνεξιμέλους.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Λαέρτιος, ἔξῆ τὸ 210.
 Π. Χ. ἀνὴρ μὲ μεγάλην παιδείαν. Συν-
 ἔγραψεν ἱστορίαν περὶ βίων, δογμάτων,
 καὶ ἀποφθεγμάτων τῶν Ἑλλήνων φιλο-
 σόφων, εἰς βιβλία 10. Ἡ καλητέρα ἐκ-
 δοσις εἶναι τοῦ Μείσομίου ἐν Ἀμστέδ.
 τὸ 1692, εἰς τόμους δύο μετὰ σημει-
 ώσεων, καὶ 24 εἰκόνων διαφόρων φι-
 λσόφων.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ, Ἀπολλωνιάτης, περίφη-
 μος φυσικός· ἔξῆ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ
 Ἀλεξάνδρου.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ὁ Σινωπεύς, ὁ λεγόμενος

Κυνικός, ὁ πατὴρ τοῦ ὀνομάζετο Ἰκέ-
 σιος, ἦτον τραπεζίτης, καὶ οὐκ ἐ-
 μεταχειρίζετο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πα-
 τρός· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνόθευσε χρήματα, ἐ-
 διώχθη ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καταφυ-
 γὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐσπούδασε τὴν
 φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ἀντισθένην, καὶ ἐ-
 πρόσθεσε νέους βαθμοὺς αὐστηρότητος εἰς
 τὴν Αἴρεσιν τῶν Κυνικῶν. Δὲν ἐσάθη
 ποτὲ ἄλλος φιλόσοφος, ὡς αὐτός, νὰ κα-
 ταφρονήσῃ τόσον τὰ τοῦ κόσμου· κα-
 τῶκει μέσα εἰς ἓνα πῖθον· ὅλη του ἡκα-
 τάσασις συνίστατο εἰς ἓνα δυσάκιον, μί-
 αν ράβδον, καὶ ἓνα πινάκιον, τὸ ὁποῖον
 καὶ ἀπέβαλεν ὑπερον, ἐπειδὴ εἶδεν ἓνα
 παιδίον, ὅτι ἔπινε τὸ νερόν μὲ κοίλην
 χεῖρα. Λέγεται ὅτι ἀκούων τινὰς θυμ-
 μάζοντας, ὅτι δὲν εἶχε τοῦλάχισον μι-
 κρόν κατάλυμα διὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ τρώ-
 γῃ, αὐτὸς ἐδειξε τὸν ναόν τοῦ Διὸς λέ-
 γων, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἠτοίμασαν ἐ-
 κεῖ μεγαλοπρεπῆ οἰκίσκον, διὰ νὰ πη-
 γαίνῃ νὰ τρώγῃ, καθότι ἐσοχάζετο κά-
 θε κοινὸν τόπον ἰδικόν του. Προσέειπε ἔ-
 λεγε συνεχῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς
 δυσυχίας του χρεωθεῖ νὰ ἔχῃ φρόνησιν
 πρὸς παρηγορίαν του, καὶ ποτὲ νὰ μὴν
 ἀπελπίζεται· ὅτι εἰς λόγος λογικός γί-
 νεται ἰατρός μίας ψυχῆς ἀρρώστου. Ἀ-
 πέθανε δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὄραν
 μὲ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον. Σώζονται ὑ-
 πὸ τὸ ὄνομά του 27. ἐπιστολαί, αἱ ὁ-
 ποῖαι ἐξοδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν
 ἐπιστολῶν, εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1499.

ΔΙΟΔΟΤΟΣ ὁ Εὐρυθαῖος· οὗτος συνέ-
 γραψεν ἐφημερίδας τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ-
 μοῦ μὲ τὸν Εὐμενῆ Καρδιανόν. Τὸ σύγ-
 γραμμα τοῦτο καθὼς φαίνεται ἀπὸ με-

ρικά σωζόμενα λείψανα, πρέπει να θεωρηται ως μία ακριβεστάτη και περιστατική έφημερίς, των πράξεων και τής ζωής του Αλεξάνδρου. Στράτης ο Ολύθιος είχε δώσει μίαν έπιτομήν τούτου εις βιβλία 5.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ Σικελιώτης, ο έσχατος και γνωριμώτατος από κάθε άλλον παλαιόν ιστορικόν, επί του Καίσαρος Αυγούστου. Ούτος συνέγραψε μίαν ιστορίαν 40 βιβλίων, τήν οποίαν ώνόμασε ιστορικήν βιβλιοθήκην· εφείσκονται μόνον 15, από αυτήν. Περιήλθε εις τήν Εύρώπην, και εις τήν Ασίαν διά να τελειοποιηθῆ. Ο χαρακτήρ αυτής τής ιστορίας δέν είναι γλαφυρός, είναι άπλοός και σαφής.

ΔΙΟΚΛΗΣ, Αθηναίος, έχθρός του στρατηγού Ιφικράτους, Δημοσ.

ΔΙΟΚΛΗΣ ο Καρύσιος, Ιατρός περίφημος, περί τούτου αναφέρει ο Γαληνός, και ο Θεόφραστος εις τά συγγράμματά των, ότι εις τόν καιρόν τούτου του ένδοξου Ιατρού, ήρχησαν να εμφανίζονται τά φώτα τής ανατομίας, καθότι αυτός συνέγραψε και έδίδαξε κανόνας περί ζωών ανατομίας· εκατόν χρόνους μετέπειτα ήρχησε να διδάσκηται αύτη ή έπιστήμη από δύο περιδοήτους Ιατρούς, Ηρόφιλον τόν Χαλκηδόνιον, και Ερασίστρατον τόν εκ Κίας, οι όποιοι πρώτοι, ως λέγεται, άνέτεμον ανθρώπινα σώματα. Οί Αθηναίοι έπωνόμασαν τόν Διοκλέα, δεύτερον Ιπποκράτην. Εζη τó 260. Π.Χ.

ΔΙΟΚΛΗΣ Συρακούσιος· ούτος έγραψε μίαν συλλογήν νόμων υπέρ τής πατρίδος του, τήν οποίαν μετá ταύτα έδέχθησαν και αέ λοιπαι έλεύθεραι πόλεις, τής Σικελίας.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ Γάιος Ουαλέριος· γεννήθη εις τήν Δαλματίαν τó 247. Μ.Χ. Εγινε αυτοκράτωρ τó 284. και έμοίρασε τó βασίλειον, με τόν επιστήθιον φίλον τον Μαξιμιανόν Ερκούλιον. (τούτους τούς ώνόμαζαν άδελφούς, μόνον ότι δέν ήσαν μήτε συγγενείς.) Ούτος έδωκε προσαγήν εις όλην τήν επικράτειάν του, να φονεύσωσιν όλους τούς Χριστιανούς, να καταδαρίσωσι τás εκκλησίας, να καύσουν τά βιβλία των, και να πωλήσωσι τούς μοναχούς ως δούλους, διά κατασχόνην. Ούτος έτάθη ο πρώτος αυτοκράτωρ, να φιλοϋν τόν πόδα του. Πάπας Αδριανός ο πρώτος, και Λέων ο τρίτος τó 800, ανανέωσαν διά προσαγής ταύτην τήν διαταγήν. ο Διοκλητιανός έβασίλευσεν 39. χρόνους· έπειτα κυριευθείς από μίαν ασθένειαν, εβρεν ευκαιρίαν ο Μαξιμιανός Γαλλέριος, και έλαβε τήν πορφύραν του τó 305. ο δε Διοκλητιανός έζησεν έπειτα χρόνους έννία εις τήν πατρίδα του Σαλώνην, καταγινόμενος εις τήν γεωργικήν· λέγουσιν ότι ο Μαξιμιανός Ερκούλιος του έπρόβαλε πάλιν να δεχθῆ τόν θρόνον, και αυτός του απεκρίθη, ότι αν έγνώριζε τήν φυτείαν των λαχάνων, βέβαια δέν ήθελε τόν παρακινήσει να τήν αφήσει, και να αναλάβη τόν θρόνον. Εσχάτως δε πληροφορηθείς τόν θάνατον του υιού του άσιτήσας απέθανε.

ΔΙΟΚΟΥΪΣΤΗΣ, υίός του Αιγύπτου, όστις έφονεύθη υπό τής Δαναίδος Ιπποδαμείας. Απολδρ.

ΔΙΟΜΕΔΩΝ, στρατηγός των Αθηναίων, επί του Πελοποννησιακού πολέμου. Θου. 19.

ΔΙΟΜΗΔΕΙΑ, γυνή του Ιφίλλου, και

ΕΡΓΑΤΗΡΙΟ ΕΠΕΜΕΤΩΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΚΤΥΠΩΣΗΣ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΡΓΑΤΗΡΙΟ ΤΗΣ Κ. Π. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

μήτηρ τοῦ Ιολάου. Υἱὸν.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τυδέως καὶ τῆς Βύρουπύλης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν· εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν, καὶ γενναιότητα· ἐφόνευσε πολλοὺς ἀνδρείους Τρωαδίτας, μονομαχήσας καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Ἑκτορα· ἐφόνευσε καὶ τὸν Ρῆσον βασιλέα τῶν Θρακῶν, καὶ ἕκαμῃ καὶ πόλλας ἄλλας ἀνδραγαθίας.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, περίφημος γραμματικός· συνέγραψε περὶ γραμματικῆς τέχνης, καὶ περὶ ῥητόρων βιβλία τρία, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν 18. ἐνδόξων γραμματικῶν Λατίνων, εἰς τὰ Παρίσια, τὸ 1516, καὶ ἄλλαχοῦ. Εἶζη τὸ 420.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, τύραννος τῆς Θράκης, ὅστις ἐφόνευσεν ἀπανθρώπως τοὺς ἐκείθεν διαβαίνοντας ξένους. Τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ηρακλῆς.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Αλικαρνασσὸν πόλιν τῆς Καρίας. Ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην ὡς διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς τέχνης τὴν 187. Ολυμπιάδα, καὶ διατρίψας ἐκεῖ 22 χρόνους, ἔγινεν ἐγκρατῆς τῆς Λατινικῆς διαλέκτου, εἴθα καὶ ἐσύναξεν ὕλην, διὰ νὰ συγγράψῃ μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν· αὕτη δὲ ἐφάνη τὸ ἀ. ἔτος τῆς 193 Ολυμπιάδος· ὅρα Γαζῆν περὶ τῶν διαφορῶν συγγραμμάτων του. Εἶζη τὸ 10 Π. Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ἀἴλιος, Ἀττικιστῆς ὁ Αλικαρνασσεὺς· περὶ τὰ 125, εἰς τῶν μεταγενεστέρων ἱστορικῶν· εἶχε μεγάλην φήμην ὡς σοφιστῆς καὶ μουσικός, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ· συνέγραψε πλεῖστα συγγράμματα, ἐξ ὧν εἶναι καὶ τὸ περὶ ἀνωμάτων ῥημάτων.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Περιηγητῆς, Γεωγράφος,

εἶζη ἐπὶ Στράβωνος. Εἶζη εἰς τὴν Χάρακα, ἢ Αλεξάνδρειαν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου· ἐτάλη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἀυγούστου εἰς τὴν Ἀσίαν, διὰ νὰ κάμῃ τὴν περιγραφὴν τῆς· συνέγραψε τὴν Γεωγραφίαν ταύτην εἰς Ἡρωϊκοὺς στίχους, ἧτις ὀνομάζονται, καὶ Οἰκουμένης περιήγησις· ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1513, καὶ ἄλλαχοῦ. Εἶζη τὸ 20 Μ. Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Αλεξανδρεὺς, ἐπίσκοπος. Ἦτον ἐθνικός, καὶ ἐδέχθη τὸν χριστιανισμόν· ἐχρημάτισε μαθητῆς τοῦ Ωριγένους καὶ διδάσκαλος εἰς τὸ Κατηχητικὸν σχολεῖον τῆς Αλεξάνδρειας, τὸ 248. μετὰ ταῦτα ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος ταύτης· ἐτάθη γενναιότατος, εἰς τοὺς διωγμούς τῶν χριστιανῶν· καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ ὣν δὲν ἔλειπε νὰ στηρίξῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰς ἐπιστολάς του· τὸ δὲ 260, ἐπέστρεψεν εἰς Αλεξάνδρειαν. Ἡ Ἀἴρεσις Παύλου τοῦ Σαμοσατέως τὸν παρεκίνησε νὰ συγκροτήσῃ σύνοδον· ἀλλ' αὐτὸς διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ γήρατός του, μὴ ὦν παρῶν, πρὶν νὰ λυθῇ ἡ σύνοδος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται τεμάχια τινά, περὶ ὧν ὅρα τὴν Β. βιβλιοθήκην Ἀνθίμου Γαζῆ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Ἀντιοχεὺς, χριστιανός, καὶ σοφιστῆς· εἶχεν ἀνταπόκριτον δι' ἐπιστολῶν μετὰ τοῦ Αἰνίου. Σώζονται 40. ἐπιστολαί του, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν εἰ ταῖς συλλογαῖς τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιστολῶν, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Ἀλδοῦ ἐκδόσει. Εἶζη τὸ 490, Μ. Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, Θράξ πατρώθεν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν· ἐχρημάτισε μαθητῆς τοῦ Ἀρισάρχου, ὀνομάζεται καὶ Ῥόδιος, ἐπειδὴ ἐπολιτογράφη εἰς αὐτὴν.